

Johan Theorin

ΔΙΕΘΝΗΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

Αντίπαλοι νεκρών

Αν η
Camilla Lackberg
σας άρεσε,
ο Johan Theorin
θα σας ενθουσιάσει

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Έλαντι, 1972

Ο τοίχος ήταν χτισμένος με μεγάλες στρογγυλές πέτρες, σκεπασμένες από γκριζόασπρες λειχήνες· ήταν ψηλός όσο και το αγόρι, που μπορούσε να κοιτάξει απέναντι μόνο αν στεκόταν στις μύτες των ποδιών του. Από την άλλη πλευρά του τοίχου όλα ήταν γκριζα, βουτηγμένα στην ομίχλη. Το αγόρι θα μπορούσε να στέκεται στο τέλος του κόσμου, όμως ήξερε ότι ίσχυε ακριβώς το αντίθετο: ο κόσμος άρχιζε από την άλλη πλευρά του τοίχου. Ο απέραντος κόσμος, που απλωνόταν έξω από τον κήπο του παππού και της γιαγιάς. Όλο το καλοκαίρι το αγόρι δεν σκεφτόταν τίποτε άλλο από το να ανακαλύψει τον κόσμο από την άλλη πλευρά του τοίχου.

Δύο φορές προσπάθησε να σκαρφαλώσει στον τοίχο, και τις δύο όμως τα χέρια του γλίστρησαν στις τραχιές πέτρες και έπεσε πίσω, στο υγρό χορτάρι.

Το αγόρι δεν τα παράτησε, και την τρίτη φορά τα κατάφερε.

Πήρε βαθιά ανάσα και ανέβηκε, πιάστηκε από τις κρύες πέτρες και έφτασε στην κορυφή του τοίχου.

Ήταν μια νίκη γι' αυτόν, κόντευε έξι χρονών και ήταν η πρώτη φορά στη ζωή του που θα περνούσε τοίχο. Για λίγη ώρα έμεινε καθισμένος εκεί πάνω, στην κορυφή, σαν βασιλιάς στον θρόνο του.

Ο κόσμος από την άλλη μεριά του τοίχου ήταν απέραντος, αλλά και γκριζος, θολός. Η ομίχλη που είχε σκεπάσει το νησί εκείνο το απόγευμα δεν άφηνε το αγόρι να δει και πολλά από όσα υπήρχαν έξω, όμως κάτω, στα ριζά του τοίχου, έβλεπε χρυσοκάστανο χορτάρι σε ένα μικρό λιβάδι. Πιο πέρα το μάτι του πήρε κάτι αγριοκυπαρίσσια και πέτρες μες στα μούσκλια, που ξεπετάγονταν από τη γη. Το έδαφος ήταν εξίσου επίπεδο όπως

στον κήπο που είχε αφήσει πίσω του, όμως όλα στην άλλη μεριά έδειχναν πιο άγρια, ξένα, και σε τραβούσαν κοντά τους.

Το αγόρι ακούμπησε το δεξί του πόδι σε μια μεγάλη πέτρα μισοθαμμένη στη γη, και μεμιάς βρέθηκε στο λιβάδι από την άλλη πλευρά του τοίχου. Τώρα, για πρώτη φορά στη ζωή του, ήταν τελείως μόνος του, έξω από τον κήπο, και κανείς δεν ήξερε πού βρισκόταν. Η μαμά του είχε φύγει από το νησί εκείνη τη μέρα. Ο παππούς του είχε κατέβει στην ακρογιαλιά λίγο νωρίτερα, και όταν εκείνος είχε φορέσει τα πέδιλά του και είχε βγει ακροπατώντας από το σπίτι, η γιαγιά του κοιμόταν βαθιά.

Μπορούσε να κάνει ό,τι ήθελε. Ήταν σαν παραμύθι.

Άφησε τα χέρια του να ξεκολλήσουν από τις πέτρες και έκανε ένα βήμα στο χορτάρι, που ήταν αραιό και εύκολα περπατούσες ανάμεσά του. Έκανε μερικά βήματα ακόμα, και ο κόσμος μπροστά του έγινε σιγά σιγά λίγο πιο ξεκάθαρος. Είδε τα αγριοκυπαρίσσια να παίρνουν σχήμα πίσω από τα χορτάρια και προχώρησε προς το μέρος τους.

Το χώμα ήταν μαλακό, και όλοι οι ήχοι έσβηναν, τα βήματά του ακούγονταν σαν αχνό ψιθύρισμα στο χορτάρι. Ακόμα και όταν δοκίμασε να πηδήξει με τα δυο πόδια ταυτόχρονα ή να τα χτυπήσει δυνατά κάτω, δεν ακούστηκε παρά ένας μικρός γδούπος, ενώ όταν σήκωνε τα πόδια του, το χορτάρι πεταγόταν και τα ίχνη του χάνονταν στη στιγμή.

Με αυτό τον τρόπο προχώρησε αρκετά μέτρα: μικρά πηδηματάκια, πάνω κάτω, πάνω κάτω.

Όταν το αγόρι άφησε πίσω του το λιβάδι και βρέθηκε ανάμεσα στους ψηλούς θάμνους, έπαψε να χοροπηδάει με τα δυο του πόδια. Πήρε βαθιά ανάσα, ρούφηξε τον δροσερό αέρα και κοίταξε γύρω του.

Στο μεταξύ, ενώ προχωρούσε στο χορτάρι, η ομίχλη, που πλανιόταν μπροστά του, τον είχε σιωπηλά περιτριγυρίσει, και τώρα βρισκόταν και πίσω του. Ο πέτρινος τοίχος πέρα από το λιβάδι φαινόταν πολύ θολά στο μούχρωμα και το σκουροκάστανο εξοχικό σπίτι είχε εξαφανιστεί.

Για μια στιγμή το αγόρι σκέφτηκε να γυρίσει πίσω, να περάσει το λιβάδι και να ξανασκαρφαλώσει στον τοίχο. Δεν είχε ρολόι και η ώρα, τα λεπτά και τα δευτερόλεπτα δεν σήμαιναν τίποτα γι' αυτόν, όμως ο ουρανός πάνω από το κεφάλι του είχε γίνει μολυβένιος πια, και ο αέρας ήταν πολύ πιο κρύος. Ήξερε ότι σε λίγο η μέρα θα τέλειωνε και θα 'πεφτε η νύχτα.

Περπάτησε λίγο ακόμα στο μαλακό χορτάρι. Στο κάτω κάτω, ήξερε πού ήταν, το σπίτι όπου κοιμόταν η γιαγιά του βρισκόταν πίσω του, παρότι δεν το έβλεπε. Συνέχισε να προχωράει προς το θολό τείχος της ομίχλης, που μπορούσε να το δει αλλά όχι να το αγγίξει, λες και η ομίχλη, με τρόπο μαγικό, ολοένα μετακινούνταν, σαν να έπαιζε μαζί του.

Κοντοστάθηκε. Κράτησε την ανάσα του.

Όλα ήταν σιωπηλά, τίποτα δεν κινούνταν, όμως ξαφνικά το αγόρι ένιωσε ότι δεν ήταν μόνο του.

Είχε άραγε ακούσει θόρυβο μέσα στην ομίχλη;

Γύρισε προς τα πίσω. Τώρα δεν έβλεπε πια τον τοίχο ή το λιβάδι, το μόνο που έβλεπε πίσω του ήταν χορτάρι και αγριοκυπαρίσσια, που στέκονταν ακίνητα γύρω του· το ήξερε ότι δεν ήταν ζωντανά, τουλάχιστον όχι σαν εκείνον, ωστόσο δεν μπορούσε να μη σκέφτεται πόσο μεγάλα ήταν. Ήταν σιωπηλές, μαύρες παρουσίες που τον περικύκλωναν και ίσως πλησίαζαν, όταν εκείνος δεν κοιτούσε.

Γύρισε ξανά από την άλλη και είδε ακόμα πιο πολλά αγριοκυπαρίσσια. Αγριοκυπαρίσσια και ομίχλη.

Τώρα πια δεν ήξερε προς τα πού ήταν το σπίτι, αλλά ο τρόμος και η μοναξιά τον έκαναν να προχωράει μπροστά. Έσφιξε τις γροθιές του και άρχισε να τρέχει ψάχνοντας τον πέτρινο τοίχο και τον κήπο πίσω του, όμως δεν έβλεπε παρά χορτάρια και θάμνους. Στο τέλος ούτε αυτά έβλεπε. Ο κόσμος είχε θολώσει από τα δάκρυα.

Το αγόρι στάθηκε, πήρε ανάσα και τα δάκρυα σταμάτησαν. Διέκρινε κι άλλα αγριοκυπαρίσσια στην ομίχλη, αλλά ένα απ' όλα είχε δύο χοντρούς κορμούς, και ξαφνικά το είδε να κινείται.

Ήταν άνθρωπος.

Ένας άντρας.

Ξεπρόβαλε από την γκρίζα ομίχλη και στάθηκε καμιά δεκαριά βήματα από εκείνον. Ο άντρας ήταν ψηλός, με φαρδιές πλάτες, φορούσε σκούρα ρούχα και η σκιά του σκέπαζε τον μικρό. Στεκόταν σιωπηλός στο χορτάρι με τις χοντρές του μπότες και τον κοίταζε. Φορούσε μια μαύρη σκούφια που έκρυβε όλο του το μέτωπο και φαινόταν μεγάλος, όχι όμως τόσο όσο ο παππούς του.

Ο μικρός δεν μίλησε. Δεν ήξερε τον άντρα, και τους ξένους πρέπει να τους προσέχεις, έτσι του είχε πει η μαμά. Όμως τώρα δεν ήταν πια μόνος του στην ομίχλη με τα αγριοκυπαρίσσια. Και αν ο τύπος δεν ήταν εντάξει, μπορούσε ανά πάσα στιγμή να κάνει μεταβολή και να φύγει τρέχοντας.

– Γεια, είπε ο άντρας με βαθιά φωνή. Ανάσαινε βαριά, λες και είχε περάσει ώρες ολόκληρες περπατώντας στην ομίχλη, ή ακόμα και τρέχοντας.

Ο μικρός δεν απάντησε.

Ο άντρας έστρεψε γρήγορα το κεφάλι του και κοίταξε τριγύρω. Μετά γύρισε το βλέμμα του προς το αγόρι χωρίς να γελά και το ρώτησε χαμηλόφωνα:

– Μόνος σου είσαι;

Ο μικρός έγνεψε καταφατικά, χωρίς να μιλήσει.

– Χάθηκες;

– Έτσι νομίζω, είπε το αγόρι.

– Μη φοβάσαι... Ξέρω τον βραχότοπο¹ απέξω κι ανακατωτά.

Ο άντρας έκανε ένα βήμα πιο κοντά. Πώς σε λένε;

– Γενς, είπε το αγόρι.

– Και το μεγάλο;

– Ντάβιντσον. Γενς Ντάβιντσον.

1. Έκταση με ασβεστολιθικό πέτρωμα, χαρακτηριστικό του νησιού Έλαντ, με ενδογενή και σπάνια χλωρίδα. (Σ.τ.Ε.)

– Ωραία, είπε ο άντρας και πρόσθεσε διστακτικά: Εμένα με λένε Νιλς.

– Και το μεγάλο; ρώτησε ο Γενς.

Έμοιαζε με παιχνίδι. Ο άντρας γέλασε.

– Με λένε Νιλς Καντ, είπε και έκανε ακόμα ένα βήμα μπροστά.

Ο Γενς στεκόταν στη θέση του, όμως είχε πάψει να κοιτάζει γύρω του. Δεν υπήρχε τίποτε άλλο στην ομίχλη πέρα από χορτάρι, πέτρες και θάμνους. Και τώρα αυτός ο ξένος, ο Νιλς Καντ, που είχε αρχίσει μάλιστα να γελάει μαζί του, σαν να ήταν κιόλας φίλοι.

Η ομίχλη τούς τύλιξε, τώρα δεν ακουγόταν τίποτα, ούτε καν τα πουλιά.

– Μη φοβάσαι, είπε ο Νιλς Καντ και άπλωσε το χέρι του.

Τώρα ήταν μια ανάσα ο ένας από τον άλλο.

Ο Γενς σκέφτηκε ότι ο Νιλς Καντ είχε τα μεγαλύτερα χέρια που είχε δει ποτέ και κατάλαβε ότι ήταν αργά πια για να το βάλει στα πόδια.

Όταν ο πατέρας της Γιούλια, ο Γέρλοφ, της τηλεφώνησε, ύστερα από έναν χρόνο σχεδόν, κάποια Δευτέρα βράδυ του Οκτωβρίου, το τηλεφώνημά του της έφερε στον νου κόκαλα ξεβρασμένα σε μια παραλία γεμάτη πέτρες.

Κόκαλα άσπρα σαν μαργαριτάρια, λειασμένα από τα κύματα, έτσι ώστε να λάμπουν σχεδόν ανάμεσα στα γκριζα βότσαλα της ακρογιαλιάς.

Κομμάτια από κόκαλα.

Η Γιούλια δεν ήξερε αν όντως υπήρχαν στην παραλία, ωστόσο περίμενε πάνω από είκοσι χρόνια να τα δει.

Νωρίτερα την ίδια μέρα η Γιούλια είχε μια μακρά συζήτηση με τον ασφαλιστικό φορέα της, η οποία είχε πάει εξίσου χάλια όπως όλα τ' άλλα αυτό το φθινόπωρο, αυτή τη χρονιά.

Όπως πάντα, είχε καθυστερήσει να τους πάρει τηλέφωνο όσο περισσότερο γινόταν, για να μην αναγκαστεί ν' ακούσει τις κλάφες τους, και όταν τελικά το αποφάσισε της απάντησε μια μονότονη μηχανική φωνή που της ζήτησε τον αριθμό ταυτότητάς της. Όταν εκείνη πληκτρολόγησε όλα τα νούμερα στο τηλέφωνο, συνδέθηκε με το επόμενο βήμα του λαβύρινθου του τηλεφωνικού δικτύου, κάτι που ήταν σαν να συνδεόταν με το απόλυτο κενό. Ήταν αναγκασμένη να στέκεται στην κουζίνα κοιτώντας έξω από το παράθυρο και ν' ακούει ένα ανεπαίσθητο βουητό από την άλλη άκρη της γραμμής, ένα βουητό σαν μακρινό πάφλασμα νερού.

Όταν η Γιούλια κρατούσε την ανάσα της και κολλούσε το

ακουστικό στο αυτί της, άκουγε κάπου κάπου στο βάθος να αντηχούνε φωνές από πνεύματα. Μερικές φορές ακούγονταν μουντές και ψιθυριστές, άλλες φορές πάλι διαπεραστικές, γεμάτες απόγνωση. Ήταν εγκλωβισμένη στον στοιχειωμένο κόσμο του τηλεφωνικού δικτύου, εγκλωβισμένη στις ικετευτικές φωνές που μερικές φορές άκουγε από τον απορροφητήρα όταν κάπνιζε. Το μурμουρητό τους αντηχούσε στο σύστημα εξαερισμού της πολυκατοικίας – δεν έπιανε σχεδόν ποτέ ούτε μια λέξη, ωστόσο εξακολουθούσε να αφουγκράζεται με προσοχή. Μια φορά μόνο άκουσε μια γυναικεία φωνή να λέει πεντακάθαρα: «Ναι, τώρα είναι στ’ αλήθεια η ώρα».

Στεκόταν στο παράθυρο της κουζίνας, αφουγκραζόταν το βουητό και κοίταζε τον δρόμο. Έξω έκανε κρύο και φυσούσε. Κίτρινα φθινοπωρινά φύλλα σημύδας ξεκολλούσαν από τη μουσκεμένη ασφαλτο και προσπαθούσαν να αποδράσουν από τον άνεμο. Στην άκρη του πεζοδρομίου στοιβάζονταν σωροί από βρεγμένα φύλλα, που τα είχαν λιώσει τα λάστιχα των αυτοκινήτων και είχαν γίνει πια ένα με τη γη.

Αναρωτιόταν αν ξαφνικά θα περνούσε κάποιος γνωστός της απέξω. Μπορεί να πεταγόταν ο Γενς από τη γωνία στην άκρη του τετραγώνου, ντυμένος με κοστούμι και γραβάτα, σαν δικηγόρος με τα όλα του, φρεσκοκουρεμένος, με χαρτοφύλακα στο χέρι. Βήμα γοργό, βλέμμα σίγουρο. Θα την έβλεπε στο παράθυρο, θα σταματούσε έκπληκτος στο πεζοδρόμιο, θα σήκωνε το χέρι του, θα της έγνεφε και θα χαμογελούσε...

Το βουητό διακόπηκε ξαφνικά και μια αγχωμένη φωνή γέμιζε το ακουστικό:

– Κοινωνική Ασφάλιση, σας μιλά η Ίνγκα.

Δεν ήταν η καινούργια υπάλληλος που υποτίθεται ότι ασχολούνταν με την υπόθεση της Γιούλια, εκείνη την έλεγαν Μαγκνταλένα. Ή μήπως Μαντλέν; Δεν είχαν συναντηθεί ποτέ.

Η Γιούλια πήρε βαθιά ανάσα.

– Ονομάζομαι Γιούλια Ντάβιντσον και θα ήθελα να σας ρωτήσω αν μπορείτε να...

- Αριθμό ταυτότητας παρακαλώ;
- Ε... Τον πληκτρολόγησα στο τηλέφωνο.
- Εγώ δεν τον βλέπω πάντως. Μπορείτε να μου τον ξαναπείτε;

Η Γιούλια επανέλαβε τον αριθμό και στο ακουστικό επικράτησε σιωπή. Ακόμα και το βουητό μόλις που ακουγόταν πια. Την είχαν άραγε αποσυνδέσει επίτηδες;

– Η Γιούλια Ντάβιντσον; είπε η φωνή, σαν να μην είχε ακούσει νωρίτερα τη Γιούλια. Πώς μπορώ να σας εξυπηρετήσω;

– Θα ήθελα να την παρατείνω.

– Να παρατείνετε τι;

– Την περίοδο ασθενείας μου.

– Πού εργάζεστε;

– Στο Ανατολικό Νοσοκομείο, τμήμα ορθοπεδικής, είπε η Γιούλια. Είμαι νοσοκόμα.

Άραγε ήταν ακόμη; Τα τελευταία χρόνια απουσίαζε τόσο συχνά, που σίγουρα δεν τους έλειπε πλέον στο τμήμα ορθοπεδικής. Ούτε κι εκείνης της έλειπαν οι ασθενείς, που γκρίνιαζαν ασταμάτητα για τα γελοία, ασήμαντα προβλήματά τους, χωρίς να έχουν ιδέα από πραγματική δυστυχία.

– Έχετε βεβαίωση από γιατρό; ρώτησε η υπάλληλος.

– Ναι.

– Σήμερα πήγατε στον γιατρό;

– Όχι, την περασμένη Τετάρτη. Στον ψυχίατρό μου.

– Και γιατί δεν πήρατε τηλέφωνο νωρίτερα;

– Να, δεν ήμουν πολύ καλά έκτοτε... είπε η Γιούλια και σκέφτηκε: Ούτε και πριν από τότε. Ένιωθε διαρκώς μια λαχτάρα που έκανε το στήθος της να πονά.

– Έπρεπε να μας είχατε τηλεφωνήσει την ίδια μέρα κιόλας...

Η Γιούλια άκουσε καθαρά μια βαθιά ανάσα, ίσως κι αναστεναγμό.

– Τότε πρέπει να γίνει το εξής, είπε η υπάλληλος, να μπω στο σύστημα και να κάνω μια εξαίρεση για σας. Γι' αυτή τη φορά.

– Σας ευχαριστώ, είπε η Γιούλια.

– Μισό λεπτό, παρακαλώ...

Η Γιούλια στεκόταν ακόμη στο παράθυρο και κοίταζε τον δρόμο. Τίποτα δεν κινούνταν.

Να όμως που τώρα κάποιος περπατούσε στο πεζοδρόμιο ερχόμενος από τον μεγάλο κάθετο δρόμο· ένας άντρας. Η Γιούλια ένιωσε παγωμένα δάχτυλα να σφίγγουν το στομάχι της μέχρι να συνειδητοποιήσει ότι ο άντρας αυτός παραήταν μεγάλος· ήταν φαλακρός, γύρω στα πενήντα και φορούσε φόρμα με λεκέδες από άσπρη μπογιά.

– Εμπρός;

Είδε τον άντρα να σταματάει σε μια πολυκατοικία απέναντι, να πατάει έναν κωδικό, να ανοίγει την πόρτα και να μπαίνει μέσα.

Δεν ήταν ο Γενς. Ήταν ένας συνηθισμένος μεσήλικας.

– Κυρία Ντάβιντσον;

Ξανά η υπάλληλος.

– Ναι; Εδώ είμαι.

– Σημείωσα στον υπολογιστή ότι μας έχετε στείλει ιατρική βεβαίωση. Έτσι δεν είναι;

– Ναι, πολύ καλά... Θα... είπε η Γιούλια και σώπασε.

Ξανακοίταξε έξω στον δρόμο.

– Κάτι άλλο;

– Νομίζω ότι... Η Γιούλια έσφιξε το ακουστικό στο χέρι της. Νομίζω ότι θα κάνει κρύο αύριο.

– Μάλιστα, είπε η υπάλληλος σαν τα πάντα να ήταν απολύτως φυσιολογικά. Ο τραπεζικός σας λογαριασμός είναι ο ίδιος ή τον αλλάξατε;

Η Γιούλια δεν απάντησε. Προσπαθούσε να βρει κάτι συνηθισμένο και φυσιολογικό να πει.

– Μιλάω με τον γιο μου κάπου κάπου, είπε τελικά.

Επικράτησε σιωπή για λίγο, ύστερα η φωνή ξανακούστηκε:

– Όπως σας είπα, σημείωσα ότι...

Η Γιούλια κατέβασε γρήγορα το ακουστικό.

Παρέμεινε όρθια στην κουζίνα, με τα μάτια καρφωμένα στο παράθυρο· της φάνηκε ότι τα πεσμένα φύλλα στον δρόμο σχημάτιζαν κάτι, ένα μήνυμα, που εκείνη δεν καταλάβαινε, όση ώρα

κι αν το κοίταζε, και περίμενε με λαχτάρα να γυρίσει ο Γενς από το σχολείο.

Όχι, από τη δουλειά θα γυρνούσε. Ο Γενς πρέπει να είχε τελειώσει το σχολείο εδώ και χρόνια.

Άραγε τι να έγινες τελικά, Γενς; Πυροσβέστης; Δικηγόρος; Δάσκαλος;

Αργότερα την ίδια μέρα καθόταν στο κρεβάτι της μπροστά στην τηλεόραση στη στενή γκαρσονιέρα της και παρακολουθούσε ένα ντοκιμαντέρ για τις οχιές. Ύστερα άλλαξε κανάλι και βρήκε μια εκπομπή μαγειρικής, όπου μια γυναίκα και ένας άντρας τηγάνιζαν κρέας. Όταν τέλειωσε η εκπομπή, πήγε ξανά στην κουζίνα για να δει αν τα ποτήρια του κρασιού στο ντουλάπι ήθελαν γυάλισμα. Πραγματικά, αν τα κρατούσες στο φως της λάμπας, στην εξωτερική μεριά τους φαίνονταν μικροσκοπικά μόρια σκόνης. Έβγαλε τα ποτήρια ένα ένα και τα γυάλισε. Η Γιούλια είχε είκοσι τέσσερα ποτήρια κρασιού και τα χρησιμοποιούσε με τη σειρά. Κάθε βράδυ έπινε δύο ποτήρια κόκκινο κρασί, καμιά φορά και τρία.

Το βράδυ, με το που ξάπλωσε στο κρεβάτι της δίπλα στην τηλεόραση, φορώντας τη μοναδική καθαρή μπλούζα που της είχε απομείνει, άρχισε να χτυπάει το τηλέφωνο στην κουζίνα.

Στο πρώτο χτύπημα η Γιούλια ανοιγόκλεισε τα μάτια, όμως δεν σάλεψε από τη θέση της. Όχι, δεν θα υπάκουγε στο τηλέφωνο. Δεν ήταν υποχρεωμένη να απαντήσει.

Το τηλέφωνο ξαναχτύπησε. Αποφάσισε να κάνει ότι δεν ήταν στο σπίτι, ότι είχε βγει για μια σοβαρή δουλειά.

Μπορούσε να κοιτάξει έξω από το παράθυρο χωρίς να σηκώσει το κεφάλι της, αν και το μόνο που έβλεπε ήταν οι στέγες των κτιρίων, τα σβησμένα φώτα του δρόμου και οι κορυφές των δέντρων που υψώνονταν από πάνω τους. Ο ήλιος είχε δύσει πίσω από την πόλη και ο ουρανός σκοτείνιαζε όλο και περισσότερο.

Το τηλέφωνο χτύπησε τρίτη φορά.

Ήταν σούρουπο. Λυκόφως.

Το τηλέφωνο χτύπησε τέταρτη φορά.

Η Γιούλια δεν σηκώθηκε για να απαντήσει.

Χτύπησε μια τελευταία φορά και μετά σώπασε. Έξω τα φώτα του δρόμου είχαν μόλις ανάψει και φώτιζαν την ασφαλτο.

Γενικά η μέρα είχε περάσει καλά.

Όχι. Η αλήθεια ήταν ότι δεν υπήρχαν καλές μέρες, όμως μερικές περνούσαν πιο γρήγορα από άλλες.

Η Γιούλια ένιωθε πάντα μόνη.

Ένα δεύτερο παιδί ίσως βοηθούσε. Ο Μίκαελ ήθελε να προσπαθήσουν να κάνουν ένα αδερφάκι για τον Γενς, όμως η Γιούλια είχε αρνηθεί. Δεν ήταν ποτέ απόλυτα σίγουρη, και ο Μίκαελ φυσικά κάποια στιγμή εγκατέλειψε την ιδέα.

Πολλές φορές όταν η Γιούλια δεν απαντούσε στο τηλέφωνο ως ανταμοιβή της άφηναν μήνυμα στον τηλεφωνητή, έτσι, όταν εκείνο το βράδυ έπαψε να χτυπάει, εκείνη σηκώθηκε από το κρεβάτι και αφουγκράστηκε το ακουστικό, όμως το μόνο που άκουσε ήταν ένα βουητό.

Κατέβασε το ακουστικό και άνοιξε το ντουλάπι πάνω από το ψυγείο. Εκεί περίμενε το μπουκάλι της ημέρας και, όπως πάντα, ήταν κόκκινο κρασί.

Για την ακρίβεια ήταν το δεύτερο μπουκάλι κόκκινο κρασί της ημέρας, γιατί με το μεσημεριανό είχε τελειώσει ένα μπουκάλι που είχε ανοίξει το προηγούμενο βράδυ.

Όταν άνοιξε το κρασί, ο φελλός έβγαλε έναν υπόκωφο ήχο. Γέμισε ένα ποτήρι και το ήπие σχεδόν μονορούφι. Το ξαναγέμισε.

Η ζεστασιά του κρασιού απλώθηκε στο σώμα της, τώρα μπορούσε να γυρίσει και να κοιτάξει έξω από το παράθυρο της κουζίνας. Είχε σκοτεινιάσει, τα φώτα του δρόμου δεν κατάφεραν να φωτίσουν παρά ελάχιστα κομμάτια της ασφάλτου. Τίποτα δεν σάλεψε στη λάμψη τους. Όμως τι να κρυβόταν στις σκιές; Ήταν αδύνατο να δει.

Η Γιούλια γύρισε την πλάτη στο παράθυρο και άδειασε το δεύτερο ποτήρι. Τώρα ήταν πιο ήρεμη. Η κουβέντα της με τον ασφαλιστικό φορέα την είχε ταράξει, όμως τώρα είχε ηρεμήσει. Της άξιζε ένα τρίτο ποτήρι κρασί, όμως αυτό θα το έπινε σιγά σιγά, μπροστά στην τηλεόραση. Μπορεί να έβαζε και λίγη μουσική, Σατί ίσως. Θα έπαιρνε ένα χάπι και θα κοιμόταν πριν από τα μεσάνυχτα.

Αργότερα το τηλέφωνο ξαναχτύπησε.

Στο τρίτο χτύπημα η Γιούλια ανακάθισε στο κρεβάτι με το κεφάλι σκυμμένο. Στο πέμπτο σηκώθηκε και στο έβδομο στεκόταν όρθια στην κουζίνα.

Απάντησε πριν χτυπήσει για ένατη φορά και είπε ψιθυριστά:

– Γιούλια Ντάβιντσον².

Η απάντηση που πήρε δεν ήταν πια βουητό παρά μια χαμηλή, αλλά καθαρή φωνή.

– Γιούλια;

Και τότε κατάλαβε ποιος ήταν.

– Γέρλοφ; είπε χαμηλόφωνα.

Δεν τον έλεγε πια μπαμπά.

– Ναι... Εγώ είμαι...

Σιωπή ξανά, και τώρα ήταν αναγκασμένη να κρατάει το ακουστικό πιο κοντά στο αυτί της για να ακούει.

– Νομίζω... ότι ξέρω λίγο περισσότερα για το πώς έγινε.

– Τι; είπε η Γιούλια με τα μάτια καρφωμένα στον τοίχο. Πώς έγινε τι;

– Να, με... με τον Γενς.

Η Γιούλια δεν μπορούσε να ξεκολλήσει τα μάτια της από τον τοίχο.

– Έχει πεθάνει;

Ήταν σαν να γυρνούσε πέρα δώθε κρατώντας ένα χαρτάκι με ένα νούμερο στο χέρι. Μια μέρα θα φώναζαν και το δικό της

2. Στις σκανδιναβικές χώρες είθισται να λέει κανείς το όνομά του όταν απαντάει στο τηλέφωνο. (Σ.τ.Μ.)

νούμερο, και τότε θα πήγαινε να μάθει τι έγινε. Και η Γιούλια σκεφτόταν άσπρα κομματιασμένα κόκαλα ξεβρασμένα στην ακρογιαλιά κάτω στο Στίενβικ, παρόλο που ο Γενς πάντα φοβόταν τη θάλασσα.

– Μάλλον, Γιούλια....

– Ναι, αλλά τον βρήκανε; τον διέκοψε εκείνη.

– Όχι, αλλά...

Τα μάτια της άστραψαν.

– Τότε γιατί με παίρνεις τηλέφωνο;

– Κανείς δεν τον βρήκε. Εγώ όμως...

– Μη μου τηλεφωνείς αν δεν έχεις νέα! ούρλιαξε και κατέβασε το ακουστικό.

Αρκετή ώρα στεκόταν δίπλα στο τηλέφωνο με τα μάτια κλειστά.

Ένα νούμερο, μια θέση στην ουρά. Όμως δεν ήταν η κατάλληλη μέρα, η Γιούλια δεν ήθελε να είναι αυτή η μέρα που θα ξανάβρισκαν τον Γενς.

Κάθισε στο τραπέζι της κουζίνας, έστρεψε το βλέμμα της στο σκοτάδι έξω από το παράθυρο, χωρίς να σκέφτεται τίποτα, ύστερα ξανακοίταξε το τηλέφωνο. Σηκώθηκε, το πλησίασε, όμως εκείνο παρέμενε σιωπηλό.

Θα το κάνω για σένα, Γενς.

Η Γιούλια σήκωσε το ακουστικό, κοίταξε το χαρτάκι που ήταν κολλημένο χρόνια στο άσπρο πλακάκι πάνω από το ντουλάπι του ψωμιού και σχημάτισε τον αριθμό.

Ο πατέρας της απάντησε στον πρώτο χτύπο.

– Γέρλοφ Ντάβιντσον.

– Εγώ είμαι, είπε εκείνη.

– Έλα, Γιούλια.

Επικράτησε σιωπή. Η Γιούλια πήρε τον λόγο.

– Δεν έπρεπε να σου το κλείσω έτσι.

– Ναι, ναι...

– Δεν ωφελεί.

– Μην το σκέφτεσαι, είπε ο πατέρας της. Συμβαίνουν αυτά.

- Τι καιρό κάνει στο Έλαντ;
- Βροχή και κρύο, είπε ο Γέρλοφ. Σήμερα δεν βγήκα έξω. Ξανά σιωπή. Η Γιούλια πήρε βαθιά ανάσα.
- Γιατί μου τηλεφώνησες; τον ρώτησε. Κάτι πρέπει να έγινε. Εκείνος δεν απάντησε αμέσως.
- Ναι... έγιναν κάποια πράγματα εδώ, της είπε και συνέχισε. Όμως δεν ξέρω τίποτα. Τίποτα περισσότερο από πριν.
- Ούτε κι εγώ, σκέφτηκε η Γιούλια. *Νιώθω τόσο λυπημένη, Γενς.*
- Νόμιζα ότι έγινε κάτι καινούργιο.
- Ναι, όμως σκέφτηκα πολύ, είπε ο Γέρλοφ. Και νομίζω ότι μπορεί να γίνει κάτι.
- Να γίνει κάτι; Για ποιο λόγο;
- Για να προχωρήσουμε, είπε ο Γέρλοφ και αμέσως πρόσθεσε: Μπορείς να έρθεις εδώ;
- Πότε;
- Σύντομα. Νομίζω ότι είναι απαραίτητο.
- Δεν μπορώ έτσι απλά να φύγω, του είπε εκείνη. Από την άλλη, δεν ήταν και αδύνατο, είχε αναρρωτική διαρκείας. Συνέχισε: Πρέπει να μου πεις... να μου πεις τι τρέχει. Δεν μπορείς να μου πεις;
- Ο πατέρας της παρέμεινε σιωπηλός.
- Θυμάσαι τι ρούχα φορούσε εκείνη τη μέρα; τη ρώτησε τελικά.
- Εκείνη τη μέρα.
- Ναι. Αυτή είχε βοηθήσει τον Γενς να ντυθεί εκείνο το πρωί, και κατόπιν είχε διαπιστώσει ότι είχε φορέσει καλοκαιρινά, ενώ ήταν φθινόπωρο. Φορούσε κίτρινο κοντό παντελονάκι και κόκκινο μπλουζάκι, είπε. Με τον Φάντομ. Του το είχε χαρίσει ο ξάδερφός του, ήταν κάτι σαν σιδερότυπο...
- Θυμάσαι τι παπούτσια φορούσε; ρώτησε ο Γέρλοφ.
- Πέδιλα, είπε η Γιούλια. Καφέ δερμάτινα πέδιλα με μαύρες λαστιχένιες σόλες. Είχε λασκάρει ένα λουρί στο δεξί πέδιλο, και στο αριστερό μερικά ήταν έτοιμα να λασκάρουν... έτσι γινόταν πάντα στο τέλος του καλοκαιριού, όμως το έραφα.

– Με άσπρη κλωστή;

– Ναι, απάντησε αμέσως η Γιούλια. Μετά σκέφτηκε λίγο και είπε: Ναι, νομίζω ότι ήταν άσπρη. Και λοιπόν;

Επικράτησε σιωπή μερικά δευτερόλεπτα. Μετά ο Γέρλοφ είπε:

– Στο γραφείο μου έχω ένα παλιό δεξί πέδιλο. Ραμμένο με άσπρη κλωστή. Δείχνει να ταιριάζει σε πεντάχρονο παιδί... Το κοιτάζω τώρα που μιλάμε.

Η Γιούλια ταλαντεύτηκε λίγο και στηρίχτηκε στον πάγκο της κουζίνας.

Ο Γέρλοφ είπε μερικά πράγματα ακόμα, όμως εκείνη κατέβασε με ορμή το ακουστικό και το τηλέφωνο σώπασε.

Το χαρτάκι με το νούμερο... ήταν το νούμερο που είχε πάρει, και σύντομα θα φώναζαν το όνομά της.

Τώρα ήταν ήρεμη. Δέκα λεπτά αργότερα σήκωσε το χέρι της από το ακουστικό και σχημάτισε ξανά τον αριθμό του Γέρλοφ. Εκείνος απάντησε μετά το πρώτο χτύπημα, σαν να την περίμενε.

– Πού το βρήκες; τον ρώτησε. Πού το βρήκες, Γέρλοφ;

– Είναι μπερδεμένη ιστορία, είπε ο Γέρλοφ. Ξέρεις, Γιούλια... ξέρεις ότι δεν κινούμαι εύκολα... και όσο πάει γίνεται όλο και πιο δύσκολο. Γι' αυτό θέλω να έρθεις.

– Δεν ξέρω... είπε η Γιούλια, κι έκλεισε τα μάτια της ακούγοντας μόνο το βουητό στο τηλέφωνο. Δεν ξέρω αν μπορώ. Έβλεπε τον εαυτό της στην ακρογιαλιά, να γυρνάει ανάμεσα στις πέτρες, να μαζεύει προσεκτικά κάθε κομματάκι σκελετού που έβρισκε και να το σφίγγει στο στήθος της. Ίσως.

– Τι θυμάσαι; ρώτησε ο Γέρλοφ.

– Τι εννοείς;

– Από εκείνη τη μέρα; Θυμάσαι τίποτα ξεχωριστό; τη ρώτησε. Θα ήθελα να το σκεφτείς.

– Θυμάμαι ότι εξαφανίστηκε ο Γενς... ότι τον...

– Δεν λέω για τον Γενς, είπε ο Γέρλοφ. Τι άλλο θυμάσαι;

– Τι θες να πεις; Δεν καταλαβαίνω...

– Θυμάσαι την ομίχλη πάνω από το Στίενβικ;

Η Γιούλια παρέμεινε σιωπηλή.

– Ναι, είπε μετά, την ομίχλη...

– Θυμήσου την, είπε ο Γέρλοφ. Προσπάθησε να θυμηθείς την ομίχλη.

Η ομίχλη... Η ομίχλη είναι παρούσα σε όλες τις αναμνήσεις από το Έλαντ.

Η Γιούλια θυμόταν την ομίχλη. Η πυκνή ομίχλη δεν ήταν συνηθισμένη στο βόρειο κομμάτι του νησιού, αλλά καμιά φορά το φθινόπωρο ερχόταν από το στενό. Με κρύο και υγρασία.

Αλλά τι είχε συμβεί στην ομίχλη εκείνη τη μέρα;

Τι συνέβη, Γενς;

[Αριστούργημα. Η αφήγηση είναι συνταρακτική, η ατμόσφαιρα υποβλητική και το πάντρεμα της ιστορίας με τους τοπικούς θρύλους συναρπαστικό. **]** *GOOD BOOK GUIDE*, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2009

Μπορείς ποτέ να αποδεχθείς την εξαφάνιση του παιδιού σου; Η Γιούλια Ντάβιντσον δεν τα έχει καταφέρει. Ο πεντάχρονος γιος της εξαφανίστηκε πριν από είκοσι χρόνια στο σουηδικό νησί Έλαντ. Ποτέ δεν βρέθηκε ούτε ίχνος του. Μέχρι που ο γερο-καπετάνιος πατέρας της Γιούλια λαμβάνει με το ταχυδρομείο ένα παιδικό παπούτσι. Αμέσως ο παππούς και η τσακισμένη Γιούλια αρχίζουν να συνθέτουν το παζλ του παρελθόντος. Όλες οι ενδείξεις οδηγούν σ' έναν ντόπιο, τον Νιλς Καντ, που είναι γνωστό πως απολάμβανε τον πόνο των άλλων. Αλλά ο Νιλς Καντ έχει πεθάνει ήδη από τη δεκαετία του 1960. Ποιος λοιπόν είναι ο ξένος που περιπλανιέται στις ερημιές του νησιού όταν πέφτει το σκοτάδι; Σύντομα θα φανεί ολοκάθαρα ότι οι έρευνες της Γιούλια έχουν πλησιάσει την αλήθεια πολύ περισσότερο απ' ό,τι φαντάζεται και ότι κάποιος θέλει να βάλει τέρμα στην αναζήτησή της.

[Καταπληκτικό. Καθώς το διαβάζεις σε κυκλώνει μια αίσθηση απειλής που θεριεύει από σελίδα σε σελίδα. **]** *SIMON BECKETT*, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

[Εντυπωσιακό ντεμπούτο... Εξαιρετική απόδοση ατμόσφαιρας και μοναδική ευαισθησία στην αποτύπωση των οικογενειακών σχέσεων. **]** *TIMES*

[Η αφήγησή του αποπνέει ζεστασιά, ενώ η σταδιακή σύνθεση του παζλ οδηγεί στην αναπάντεχη λύση. **]** *SUNDAY TELEGRAPH*

Τ Ο Ν Ε Ο Α Σ Τ Ε Ρ Ι Τ Η Σ Σ Ο Υ Η Δ Ι Κ Η Σ Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α Σ

ISBN 978-960-501-675-3

9 789605 016753

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 5675